

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 10.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367092528/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

»Hvorledes forstaaer I det? – spurgte Ynglingen – nu begynder Spillet at more mig; thi Liv og Frihed veed jeg at sætte Pris paa.»

»Dersom I ogsaa vinder i dette Kast – svarede Spilleren – saa er jeg eders Slave, saalænge I selv vil, saa kan I befale mig hvad I vil, og jeg skal lystre; men vinder jeg, saa taber I, foruden hele eders Skat, et Aar af eders Liv, som jeg har Lov til at benytte paa hvad Maade jeg vil, eller med andre Ord: saa har jeg hvervet Eder paa et Aar til min Tjeneste.»

»I er en Fandens Karl – sagde Ynglingen – der har I jo opfundet et ganske nyt Vovespil, som er særdeles forførende. Jeg vilde have forsvoret, at jeg nogensinde i mit Liv skulde blive en Spiller; men nu faaer jeg med eet stor Lyst dertil. Lad mig nu først tage Jer ret i Betragtning! hvad kan jeg bruge Jer til, hvis jeg vinder?»

»Til hvad I lyster – svarede den lange Mand – jeg er en maunter Fetter, ja ret en Fandens Karl, som I siger, og har gode Indfald, som I jo seer. Mit Hoved er til eders Tjeneste, hvis I vinder mig, og Benene med – og naar I har mig ved Haanden, kan I altid leve lystigt i Verden.»

»Jeg kaster allerede« – sagde Ynglingen og slog Tærningerne hen ad Bordet; den eene faldt med to Øine i Veiret, og de tvende kun med eet, og det unge Menneske blev heed om Hjerteret for det Aar af sit Liv, som allerede saagodtsom var forspilt.

»Skal vi gaae paa Akkord? – sagde den lange Mand – efter al Sandsynlighed maa I tabe, naar jeg nu kaster; men I maa kaste om igjen, naar I vil forhøie Indsatsen. Jeg forlanger ikke eders Penge; men læg et Aar til af jert Liv, og sæt Kone og Børn med paa det Kast, og jeg benytter mig ikke af min Fordeel.»

»Eet Aar til? det er høit Spil – sagde Ynglingen – men Kone og Børn har jeg ikke, hvorledes kan jeg da sætte dem paa Spil?»

»Hvad man ikke har, kan man faae,« sagde Spilleren.

»Nu! den Tid, den Sorg – svarede Ynglingen og løe – Kone og Børn faaer jeg nok aldrig alligevel; jeg er ikke saa stadig af mig, og spiller jeg dem bort, før jeg faaer dem, saa har jeg saa mange Sorger mindre i Verden. Top! altsaa Kone og Børn og to Aar af mit Liv; dog det skal være to af de sidste, de dner saa dog ikke til Noget alligevel; men Forord volder ingen Trætte, og vinder jeg, skal I være min Nar saalænge I lever.»

»Det er et Ord« – sagde Spilleren. De kastede og Ynglingen tabte.